

la contra | JORDI COLOMER

Frouchtmann –al centre–, acompanyada, d'esquerra a dreta, per Genís, Brunet, Nadal i Corachán. / LLUÍS SERRAT

La força per vèncer el càncer

La periodista Susana Frouchtmann explica en el llibre «Mi càncer y yo. Volver a vivir» la seva experiència de superació d'un càncer amb força mental i física i l'ajut de la biomedicina

«No, no crec que hagi canviat; tot i així, sé que vaig fer una cosa del tot necessària: créixer, ja que cap dolor aliè mai més no ha tornat a ser aliè.» Així recull en el llibre *Mi càncer y yo. Volver a vivir*, la periodista Susana Frouchtmann, un pensament que exemplifica com es pot convertir una horrible malaltia com és el càncer en una experiència superada i d'alguna manera personalment enriquidora. Frouchtmann explica en el llibre que, havent vist morir el seu pare i la seva germana de càncer, es va enfrontar a la malaltia utilitzant «la màxima força, mental i física, i recorrent a la biomedicina», i ho fa perquè, en paraules seves, el seu és un llibre «per ajudar els malalts».

Frouchtmann va ser ahir al vespre a la Fontana d'Or de Girona per presentar el llibre, en un acte en què va estar acompanyada pel president del Col·legi de Periodistes de Girona, Narcís Genís; el cap del servei d'oncologia mèdica de l'hos-

pital Josep Trueta, Joan Brunet; l'editor del llibre, Jordi Nadal, i l'expresidenta de Creu Roja a Catalunya i cosina de Frouchtmann, Marta Corachán. Tots van destacar que el llibre està escrit d'una manera amena i original. Genís va remarcar que el més sorprenent és com Frouchtmann explica «sense embuts el tema del càncer». «El llibre em va colpir», va reconèixer. Nadal no va estalviar elogis per a l'escriptora, de qui va dir que el seu llibre despenia «elegància, nuesa i sinceritat», i Brunet va destacar-ne l'«estructura de diari personal» i «la interlocució continua amb el lector». Marta Corachán, coneixedora de primera mà de la malaltia de la seva cosina, va remarcar que durant la malaltia sempre afirmava que el seu cos havia emmalaltit, però que ella no.

Arribat el torn de Frouchtmann, la periodista va començar recordant que el càncer no era una cosa nova en la seva vida, ja que la seva àvia, el seu pare i una germana havien mort per culpa d'aques-

ta malaltia, i va explicar que no s'havia enfonsat perquè és forta i per «una qüestió d'orgull». També va explicar la importància que tenia per a ella escriure el que li passava, i que només quan va acabar d'escriure'l es va donar «d'alta» a si mateixa, ja que va ser llavors quan es va sentir curada.

En el llibre la periodista detalla totes les vivències, des de la detecció, l'any 2005 fins a la recuperació, l'any passat, passant per l'operació i el tractament, i té com a expressa voluntat que la lectura sigui «útil» tant al malalt com al seu entorn, «ja que, inevitablement, també és un cop que afecta els companys de viatge», afirma l'escriptora.

Posteriorment, durant la conversa amb el públic, una intervenció va palesar dos aspectes que donen singularitat i interès al llibre. L'un és que pocs llibres han recollit abans l'explicació d'una malaltia a través del testimoni dels pacients, i l'altre és la importància que dona Frouchtmann als aspectes psicoemocionals.